

گفته شد که حواله یک عقد و قرارداد است بنابراین اشخاصی که می‌خواهند این عقد را منعقد کنند باید اهلیت داشته باشند و بتوانند در اموال خود تصرف کنند. به این ترتیب تاجر ورشکسته، چون حق تصرف در اموال خود را ندارد، نمی‌تواند با کسی عقد حواله منعقد کند.

نکته‌ی مهم دیگر در مورد نحوه‌ی انحلال عقد حواله است. عقد حواله یک عقد لازم است؛ به این معنی که طرفین باید به آن متعهد و پایبند باشند و نمی‌توانند جز در موارد معدود قانونی آن را به هم بزنند. این موارد قانونی عبارت‌اند از:

اعسار محال‌علیه؛ اعسار به معنای ناتوانی مالی است. گفتیم که حواله در واقع نوعی وسیله‌ی پرداخت دین است؛ بنابراین محال‌علیه باید توانایی مالی پرداخت دین موردنظر را داشته باشد. حال اگر محال‌علیه توانایی مالی پرداخت چنین مالی را نداشته باشد و به اصطلاح حقوقی «مُعسر» باشد و طلبکار هم به این مسئله آگاهی نداشته باشد، می‌تواند عقد حواله را فسخ کند و به خود بدهکار اصلی مراجعه کند و طلبش را از او بگیرد.

تخلف از شرط؛ اگر ضمن عقد حواله، شرطی و تعهدی به نفع هریک از طرفین شده باشد، اما آن فرد مسئول از اجرای آن شرط سر باز بزند، در اینجا هم شخص ذی‌نفع می‌تواند عقد حواله را به هم بزند.

اقاله؛ اقاله یک عمل حقوقی است که در آن طرفینی که قبلاً با هم قراردادی را منعقد کرده‌اند، توافق می‌کنند که آن قرارداد را به هم بزنند. در واقع همان اراده‌هایی که می‌توانند با توافق، قراردادی را ایجاد کنند، همان اراده‌ها هم می‌توانند آن توافق را بر هم بزنند. این عمل در حقوق «اقاله» نامیده می‌شود در اینجا هم هرگاه بدهکار، طلبکار و محال‌علیه به این نتیجه برسند که دیگر نمی‌خواهند عقد حواله وجود داشته باشد، می‌توانند آن را اقاله کنند و به هم بزنند.